

Světice 20. století

Blahoslavená Marie Restituta Kafková

(* 1. květen 1894 Olomouc - † 30. březen 1943 Vídeň)

Narodila se 1. 5. 1894 jako šestá ze sedmi dětí v obci Husovice (od roku 1919 součást Brna) Antonínu a Marii Kafkovým. Pokřtěna byla 13. 5. 1894 jménem Helena. V roce 1921 odešla rodina do Vídně, kde strávila své dětství především ve vídeňském Brigittenau.

I přes protest rodičů odešla roku 1913 pracovat jako ošetřovatelka do Lainzu ve Vídni. Zde působily sestry Křesťanské lásky III. řádu sv. Františka a do jejich řádu vstoupila 23. října 1915. Při oblačce obdržela řádové jméno Marie Restituta (=Obnovená). Po noviciátu pracovala půl roku na chirurgickém oddělení v Neun-Kirchen jako instrumentářka a poté tři roky na interně v Lainzu. Roku 1919 byla přeložena do nemocnice v Mödlingu, kde pracovala až do svého zatčení na operačním sále. Byla naprosto spolehlivá, mírná, zdvořilá, vždy laskavá k pacientům. Nejen pro pacienty, ale i pro mladší sestry byla jako matka a svěřovali se jí se vším, co je tížilo. Dokázala však jednat velmi energicky a rázně pokud šlo o zájmy pacientů či otázky víry. Proto ji později přezdívali Resoluta (=Rozhodná). Věčné sliby složila 8. června 1923. V řeholním společenství řídila sbor sester, organizovala slavení svátků a oplývala humorem. Byla velkou ctitelkou Panny Marie a nejvýznamnějším symbolem pro ni byl kříž. Kříž také umístila do každého pokoje v nemocnici. Brzo však tento kříž musel ustoupit kříži hákovému.

Po anšlusu Rakouska se dostala do sporu s nacistickými orgány a na nacismus měla svůj vyhraněný názor. Na základě udání z šíření protinacistických letáků byla zatčena gestapem, vyslýchána a mučena. Po třináctiměsíčním věznění byla odsouzena k trestu smrti za velezradu a 30. března 1943 popravena gilotinou. Před popravou odpustila všem, kteří se podíleli na jejím odsouzení a věznění. Podle záznamů: „*svým příkladným chováním v cele smrti přivedla několik spoluvězňů do katolické církve*“. Z jiných záznamů „*šla na smrt radostně, s modlitbou a obětovala ji na smír za obrácení hříšníků*“.

V listopadu 1988 byl zahájen beatifikační proces, který vyvrcholil 21. června 1998 ve Vídni, kdy byla Marie Restituta papežem Janem Pavlem II. slavnostně blahoslavena. Její památka je slavena 29. října. Stala se patronkou Brna a byl po ní pojmenován městský park.

Blahoslavená Zdenka Cecílie Schelingová

(* 24. prosinec 1916 Krivá - † 31. srpen 1955 Trnava)

Narodila se 24. prosince 1916 jako desátá z jedenácti dětí Pavlu a Zuzaně Schelingovým v Krivej na Oravě. Při křtu dostala jméno Cecílie. V rodině se dbalo na náboženskou výchovu založenou na modlitbě a lásce. Již při studiu na základní škole se seznámila s Milosrdnými sestrami svatého Kříže a rozhodla se vstoupit do jejich řádu. Rodiče souhlasili a tak v patnácti letech byla přijata do řeholního Institutu Milosrdných sester svatého Kříže v Podunajských Biskupicích, kde byla zařazena do dvouletého studia pro ošetřovatelky. Po studiích si udělala radiologický kurz a po noviciátu složila 30. ledna 1937 první řeholní sliby. Věčné sliby složila 28. ledna 1943.

Pracovala nejdříve v Humenném jako ošetřovatelka a od roku 1942 v Bratislavě jako laborantka na rentgenologickém oddělení. Udivovala nejen svou horlivostí, příkladnou obětavostí a láskou, kterou věnovala pacientům, ale i profesionální stránkou.

Po únoru 1948 byla, jako většina sester, vyzvána k vystoupení z řádu. Rozhodla se, že raději přijme kříž, než aby zradila své svědomí a slovo dané Kristu. V únoru 1952 se mezi její pacienty dostal vězněný P. Košťál s vážnými následky mučení. Měl být uzdraven, aby mohl být deportován do gulagu na Sibiř. Před deportováním kněze mu Zdenka 19. února 1952 pomohla uprchnout, tím, že strážní podala léky na spaní. Následně odešla do nemocniční kaple, kde padla na kolena se slovy „*Za život*

tohoto kněze obětují svůj život. Pomoz mu, Pane, aby zůstal naživu, a pomoz mu do bezpečí.“ V následujících dnech pomohla z nemocnice uprchnout dalším třem kněžím a třem klerikům. Po zatčení byla tvrdě mučena a dle slov spoluvězeňkyň zůstávala i při týrání plná vnitřní síly a pokoje; „*Vše snášela s Kristem, za jeho kněze a církev*“. Pro velezradu byla dne 17. června 1952 odsouzena na 12 let vězení a 10 let zbavení občanských práv. Vězněna byla v Rimavské Sobotě a poté v [ženské věznici Pardubicích](#). V tvrdých podmínkách onemocněla sestra Zdenka tuberkulózou, k níž se přidal i zhoubný nádor. Byla převezena do vězeňských nemocnic v Brně a následně v Praze, kde ji snad měli operovat plíce. Když bylo státním orgánům jasné, že Zdence zbývá pár měsíců života, byla propuštěna z vězení a převezena na onkologii v Trnavě. Zde za tři měsíce zemřela 31. srpna 1955 v 38 letech.

Jako mučednice víry byla chápána věřícími hned po své smrti. V září 2000 zahájil trnavský arcibiskup Jan Sokol proces blahorečení, který byl završen 14. září 2003, kdy byla Zdenka blahoslavena papežem Janem Pavlem II. při jeho návštěvě Bratislavy. Její svátek je slaven 31. července (den její smrti).

Ctihodná Matka Marie Vojtěcha Hasmandová

(* 25. březen 1914 Huštěnovice - † 21. leden 1988 Znojmo-Hradiště)

Narodila se 25. 3. 1914 jako šestá ze sedmi dětí v obci Huštěnovice Floriánu a Rosálii Hasmandovým. Vyrůstala v hluboce věřící harmonické rodině. Její dvě starší sestry vstoupily do řádu boromejek. V roce 1926 přijala svátost biřmování a jméno Ludmila.

Již ve třinácti letech 6. července 1927 vstoupila jako čekatelka do kláštera boromejek ve Frýdlantě nad Ostravicí. Vystudovala učitelství a další odborná učitelská vzdělání a působila jako učitelka v Třeboni. Během noviciátu přijímá řádové jméno Vojtěcha. Za války dobrovolně ošetřovala vojáky a nemocné ve Slaném. Po válce řídila 4 roky školu v Brně Líšni. Po zrušení školy zastávala funkci představené v Prachaticích. V době pronásledování církve se v klášteře ukrýval kněz

Remigius Janča, který unikl zatčení a internaci při tzv. Akci „K“. Po jeho prozrazení byla zatčena i s dalšími sestrami a pro velezradu a špionáž odsouzena k osmi letům žaláře, propadnutí majetku a odnětí občanských práv a svobod. Komunistický režim tento čin využil v seriálu Třicet případů majora Zemana. Ve výkonu trestu se nebála bojovat za práva svá i ostatních a napsala dopis generálnímu tajemníku OSN Dagovi Hammarskjöldovi, který roku 1956 navštívil Československo. Dopis nebyl nikdy doručen, ale následky na sebe nenechali dlouho čekat. Byla společně s dalšími 11 sestrami převezena na Pankrác a dána na tři měsíce do samotky. Zde vážně onemocněla a tak byla 10. května 1960 propuštěna na všeobecnou amnestii s poznámkou: „*V její převýchově nebylo docíleno celkem žádných výsledků*“.

Po propuštění roku 1960 působila v Charitním domově ve Vindavě. V období druhého vatikánského koncilu uposlechla výzvu k obnově řeholního života a i přes velké nebezpečí ze strany režimu získávala církevní dokumenty a uváděla je do života. I přes přísné zákazy přijímala do kongregace dívky se zájmem o řeholní život. Nebála se napsat žádost Gustavu Husákovi, aby bylo umožněno přijímání řádového dorostu. V roce 1970 byla jmenována generální představenou Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského ve Znojmě-Hradišti. Osobně se setkala s papežem Pavlem VI. a papežem Janem Pavlem II.

Zemřela v pověsti svatosti 21. ledna 1988. Proces jejího blahoslavení byl zahájen z popudu brněnského biskupa Mons. Josefa Cikrleho v listopadu 1996. Dne 6. prosince 2014 uznal papež František heroické cnosti sestry Vojtěchy a prohlásil ji Ctihodnou.

Čerpáno z poznámek z přednášky, zprávy Klubu přátel muzea, www.catholica.cz, www.boromejky.cz/matkavojtecha, <http://www.ustrcr.cz/> a www.biskupstvi.cz.